

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320200372
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320200372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, IČO: 37 927 795, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré mesto, proti žalovanému: I. E., Z.. XX.XX.XXXX, B. E. XXXX/XX, XXX XX O., o zaplatenie 493,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 21Csp/13/2020-60 z 28. augusta 2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. a III. výroku.

Priznáva žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 359,10 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 359,10 eur od 27. júna 2017 do zaplatenia v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,48 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením a pripustil, aby do konania na strane žalobcu na miesto doterajšej žalobkyne Všeobecná úverová banka, a. s., IČO: 31 320 155 vstúpil nový žalobca, a to Intrum Slovakia, s. r. o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto.

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že právna predchodkyňa žalobcu obchodná spoločnosť C. G. O., T. Q.. ako veriteľka a žalovaný ako dlžník uzatvorili 15. marca 2016 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej veriteľka poskytla dlžníkovi pôžičku vo výške 500,- eur. V tejto zmluve si zmluvné strany dohodli mesačnú splátku vo výške 14,09 eur, počet splátok 60, ročnú úrokovú sadzbu 25,55 %, RPMN 25,56 %, priemernú RPMN 32,03 %, celkové náklady spotrebiteľa vo výške 345,40 eur a termín konečnej splatnosti 20. marec 2021. Právny zástupca právnej predchodkyne žalobcu Všeobecnej úverovej banky, a. s. doručil súdu 31. júla 2020 podanie, ktorým navrhol, aby namiesto doterajšej žalobkyne do konania vstúpila obchodná spoločnosť Intrum Slovakia, s. r. o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, a to z dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi doterajšou žalobkyňou ako postupcom a obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s. r. o. ako postupníkom bola pohľadávka postupcu voči žalovanému postúpená na postupníka. Prílohou tohto podania bolo oznámenie o postúpení pohľadávky z 27. júla 2020 adresované žalovanému. Obchodná spoločnosť Intrum Slovakia, s. r. o. súhlasila so svojím vstupom do konania na miesto doterajšej žalobkyne.

2.2 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že právna predchodkyňa žalobcu obchodná spoločnosť C. G. O., T. Q.. ako veriteľka a žalovaný ako dlžník uzatvorili 15. marca 2016 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej právna predchodkyňa žalobcu poskytla žalovanému pôžičku vo výške 500,- eur. V tejto zmluve si zmluvné strany dohodli mesačnú splátku vo výške 14,09 eur, počet splátok 60, ročnú úrokovú sadzbu 25,55 %, RPMN 25,56 %, priemernú RPMN 32,03 %, celkové náklady spotrebiteľa vo výške 345,40 eur a termín konečnej splatnosti 20. marec 2021. Zmluva o pôžičke neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i), j), k), l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a je v nej nesprávne uvedená výška ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa štatistických údajov zverejnených na webovom sídle Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby do jedného roka v júli 2013, kedy bola zmluva o pôžičke uzatvorená, v sadzbe 8,64 % (pozn. citované z rozsudku súdu prvej inštancie). Po začatí konania bola medzi žalobkyňou ako postupcom a obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s. r. o. ako postupníkom uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu bolo žalovanému oznámené listom označeným ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ z 27. júla 2020, zmenu strany sporu navrhol oprávnený subjekt a subjekt, ktorý mal do konania vstúpiť so svojím vstupom do konania súhlasil.

2.3 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutý úver je v dôsledku absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. i), j), k), l) a nesprávne uvedenej výšky RPMN, keďže podľa jeho výpočtu má byť v zmluve správne uvedená RPMN vo výške 25,33 %, potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň súd posúdil úrokovú sadzbu poskytnutého úveru, ktorá podľa jeho názoru predstavovala viac ako dvojnásobok priemernej sadzby úverov poskytovaných bankami v rovnakom období, ako priečiacu sa dobrým mravom, v dôsledku čoho považoval dohodu o výške úrokovej sadzby za absolútne neplatný právny úkon. Keďže sa úver poskytnutý žalovanému považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný právnenému predchodcovi žalobcu už uhradil 140,90 eur, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 359,10 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súčasne súd v dôsledku omeškania žalovaného s plnením jeho dlhu priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške ustanovenej právnymi predpismi. Vzhľadom na splnenie všetkých zákonných predpokladov súd pripustil zmenu na strane žalobcu v súlade s návrhom žalobcu.

2.4 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1, 2 prvej a druhej vety, ods. 3, 4, § 54 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 1 ods. 2 prvej vety, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Úrok z omeškania priznal súd žalobcovi podľa § 517 ods. 1 prvej vety, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky, č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2.5 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia 493,71 eur s príslušenstvom a súd mu priznal iba 359,10 eur, (úspech žalobcu predstavoval 72,74 % a úspech žalovaného predstavoval 27,26 %), priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,48 %.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia vzhľadom na to, že z neho nie je možné zistiť, ktoré konkrétne parametre pre výpočet RPMN v zmluve o pôžičke chýbajú. V tejto súvislosti tvrdil, že zákonný vzorec pre výpočet RPMN a spôsob výpočtu RPMN je uvedený v článku IX., bode 7. tejto zmluvy. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnenému posúdeniu veci súdom prvej inštancie sa domnieval, že súd svoj názor o bezúročnosti opieral aj o neuvedenie termínu konečnej splatnosti, doby trvania zmluvy a nerozložení splátok na jednotlivé zložky. Čo sa týka termínov splatnosti jednotlivých splátok poukázal na článok IX., bod 6. 6.1 a bod 6. 6.2 zmluvy o pôžičke, v súlade s ktorými bola splatnosť splátok dohodnutá k 20.-temu dňu v mesiaci a splatnosť prvej splátky dohodnutá k 20.-temu dňu v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke. Pripomenul tiež, že splátkový kalendár bol obsiahnutý v článku X. zmluvy o pôžičke, zmluva

bola uzatvorená 15. marca 2016, splatnosť prvej splátky (uvedená v splátkovom kalendári ako aj v článku III. tejto zmluvy, t. j. v jej podstatných náležitostiach) tak nastala 20. apríla 2016 a konečná splatnosť úveru pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala 20. marca 2021. Okrem toho konštatoval, že termín konečnej splatnosti úveru bol v zmluve o pôžičke uvedený pevným dátumom 20. marec 2021 a zmluva obsahuje aj údaj o dobe jej trvania, a to v základných náležitostiach v článku III., v článku IX. a v článku 8, bod 8.1 zmluvných podmienok, v zmysle ktorých sa zmluvný vzťah založený zmluvou končí splnením všetkých záväzkov klienta zo zmluvy. K právnomu názoru súdu prvej inštancie, ktorý založil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na nerozložení úverovej splátky na jej jednotlivé zložky uviedol, že takýto názor považuje za ignoráciu a nerešpektovanie rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, dôsledkom čoho bolo porušenie čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, ktorým je právny názor vyslovený súdom prvej inštancie prekonaný a zdôraznil, že splátkový kalendár vo forme amortizačnej tabuľky je obsiahnutý v článku X. zmluvy o pôžičke. Ďalej odvolateľ namietal, že navýšenie úveru predstavuje len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 25,55 % a výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzatvorenia úverovej zmluvy na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 21 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2015 predstavovala 12,79 %, teda najvyššia prípustná výška odplaty podľa zákona predstavovala hodnota 25,58 %, t. j. dvojnásobok priemernej RPMN 12,79 % tak, ako je uvedená v zmluve o pôžičke. Okrem toho podotkol, že z odôvodnenia nie je zrejmé, akými myšlienkovými postupmi sa súd prvej inštancie riadil a na základe akého vzorca dospel k nesprávnemu výpočtu RPMN v zmluve. Mal za to, že ak súd prvej inštancie zistil, že správna RPMN má byť nižšia ako je uvedená v zmluve, nemohlo sa zo strany jeho právnej predchodkyne jednať o klamanie spotrebiteľa, pretože úverové podmienky boli pre spotrebiteľa v skutočnosti výhodnejšie, a preto takýto stav nemôže zakladať bezúročnosť úveru. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi 134,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 134,61 eur od 27. júna 2017 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a prizná žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v celom rozsahu.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v súdom určenej lehote nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav

správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Odvolací súd na základe uvedeného skutkového stavu ako aj citovaných zákonných ustanovení právne uzatvára:

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, ktoré konkrétne parametre pre výpočet RPMN v zmluve o pôžičke chýbajú, odvolací súd sa s touto jeho námietkou stotožňuje, keďže súd prvej inštancie sa v súvislosti s absenciou tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o splátkovom úvere obmedzil v odseku 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia len na tvrdenie, že táto podstatná náležitosť v zmluve absentuje, v odseku 23. citoval ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) a v odsekoch 24. a 25. poukázal na rozhodnutia odvolacieho súdu zaoberajúce sa touto otázkou.

10. Odvolací súd súhlasí aj s tvrdením žalobcu, že popri explicitnom uvedení termínu splatnosti prvej splátky a termínu konečnej splatnosti v článku III. zmluvy o pôžičke, táto zmluva v článku X. obsahovala aj splátkový kalendár, v ktorom bol pri každom poradovom čísle splátky uvedený termín jej splatnosti, zostatok istiny po úhrade splátky a rozpis splátky na istinu a úrok.

11. Odvolací súd sa takisto stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že právny názor súdu prvej inštancie o absencii rozdelenia splátky na istinu, úroky a poplatky považuje za prekonaný, pričom rovnako ako žalobca poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22. februára 2018, v ktorom dovolací súd zodpovedal otázku týkajúcu sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Dovolací súd v tomto rozhodnutí poukázal aj na to, že:

11.1 Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. 11.2 Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

11.3 Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich záveroch vychádza i zo záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 O. C. Q., T. Q.. c/a A. B..

11.3.1 Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku).

11.3.2 Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku).

11.3.3 Z článku 10 ods. 2 písm. i) smernice a článku 10 ods. 3 smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku); pričom smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.

11.3.4 Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku). 11.3.5 Článok 10 ods. 2 písm.

h) a i) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

11.4 V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch sa konštatuje, že predkladaným zákonom je smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

11.5 Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

11.6 Z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) smernice.

12. Uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu, ktoré si odvolací súd osvojil o to viac, že korešpondujú i s názormi niektorých senátov i tunajšieho odvolacieho súdu ešte z času pred rozhodnutím dovolacieho súdu (či niektorých senátov iných odvolacích súdov), potvrdzujú opodstatnenosť odvolacej námietky, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení otázky splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto nebolo možné konštatovať, že z uvedeného dôvodu je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov.

13. Čo sa týka ročnej úrokovej sadzby dohodnutej v zmluve o pôžičke vo výške 25,55 % odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 z 31. júla 2009, v ktorom súd okrem iného uviedol, že hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

14. Podľa údajov zverejnených na webovom sídle Národnej banky Slovenska priemerná úroková miera z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pri spotrebiteľských úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov poskytnutých v marci 2016 predstavovala 11,92 %. Keďže úroková sadzba dohodnutá v zmluve o pôžičke je viac ako dvojnásobok tejto hodnoty, odvolací súd dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že úroková sadzba dojednaná v takejto výške je v rozpore s dobrými mravmi.

15. Ohľadom argumentácie žalobcu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zjavné, akými myšlienkovými postupmi sa súd prvej inštancie riadil a na základe akého vzorca dospel k nesprávnej výpočtu RPMN v zmluve, odvolací súd uvádza, že výšku RPMN uvádzanú súdom prvej inštancie overil prostredníctvom interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky, pričom zistil, že výpočet súdu prvej inštancie nie je správny, pretože v zmluve o pôžičke mala byť správne uvedená RPMN 24,95 %.

16. Za týchto okolností považuje odvolací súd postup súdu prvej inštancie, ktorý posúdil úver poskytnutý žalovanému za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie predpokladov pre výpočet RPMN, termínu konečnej splatnosti úveru a výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o pôžičke za nesprávny, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v zmluve o pôžičke bol dojednaný úrok, výška ktorého bola v rozpore s dobrými mravmi a nebola správne uvedená výška RPMN, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

17. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

18. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % a zároveň žalobca v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).